

แหวนหมั้น

บทที่ 27

สมรก็มองร่างเปี้ยกปอนที่กระซอกประตูรถเปิดเข้ามากระแทกหนึ่ง
อย่างตกใจแกมพิศวง ใบหน้าสะอ้านคมเข้มของเขาเคียดขมึงอย่าง
กำลังโกรธจัด

“คุณลิต...!”

ฝ่ายนั้นไม่ยอมแม้แต่จะหันมา สตาร์ทเครื่องยนต์พารถกระซอก
ออกจากที่แล่นบึ่งไปข้างหน้า

“มีเรื่องอะไรกันคะ คุณลิต ไปต่อยเขาทำไม”

เขาไม่ตอบ นัยน์ตาคมกล้าแทบจะปะทุ เธอเห็นรอยกรามของ
เขานูนขึ้น

“โกรธอะไรกันมากมายขนาดนี้...” เธอพรั่ถาม ครั้นไม่ได้รับ
คำตอบก็ได้แต่เก็บความไม่พอใจไว้

สมรก็เพิ่งจะรู้ว่าควรระวังใคร เอมอมร...ผู้หญิงที่เธอลง
ความเห็นว่าจะชิงชังที่มคนนั้น ถ้าไม่ใช่เจ้าหล่อนแล้วจะเป็นใคร
จะมีสาเหตุอันใดที่จะทำให้ชลิตเป็นไปได้ถึงเพียงนี้

ชายหนุ่มจอดรถที่หน้าบ้านพัก สีหน้าของคนทั้งสองไม่ดีนัก
เดินเลี่ยงคนอื่นๆ ขึ้นไปเก็บข้าวของ แล้วก็กลับลงมาขึ้นรถขับออกไป
เมื่อถูกทักถามก็ตอบเพียงสั้นๆ ว่า

“จะกลับกันก่อนละ”

“นั่นเขาเป็นอะไรกันไปนะ” อารยะบ่นงๆ กับเพื่อนๆ

อริยามองตามพลางสายหน้า

“นั่นชื่ะไม่รู้อย่างไรกัน”

“ทะเลาะกันละมัง...” เพ็ญระพีออกความเห็น เจ็ยยิ้มเยาะหยัน

อีกครู่ใหญ่ๆ พิพัฒน์และเอมอมรก็ซ้อนจักรยานกันกลับมา
เสื้อผ้าที่เปี้ยกฝนแห่งหมาดลงบ้างแล้ว แม้กระนั้นอารยะก็ยังทักว่า

“อ้าว เปี้ยกปอนเป็นลูกหมาตักน้ำมาอีกสองคนแล้ว”

แต่ครั้นเห็นสีหน้าของทั้งสองถนัด เขาและเพื่อนๆ ก็ต้องพากัน
แปลกใจ เอมอมรหน้าซีด สีหน้าเผือด เดินเลี่ยงคนอื่นๆ ขึ้นข้างบน
ไปในทันที

อารยะมองเพื่อน ฝ่ายนั้นป็นสีหน้าเหยเกคงบวมโยไปข้างหน้า

“เฮ้ย...มึงไปโดนอะไรมาวะ ไอ้พิพัฒน์”

“โอ้ย โดนลมสลาดันวะ”

“ลมสลาดันฉิบหายอะไรของมึง เฮ้ย...ไอ้เอมมันต่อยเอาหรือยังง
มึงทำอะไรน้องกูวะ”

พิพัฒน์โวยลั่น “โวย...ไอ้บ้า ไม่ใช่อย่างนั้นโวย กูไม่ได้ทำอะไร
น้องมึง”

อารยะปล่อยไหล่เพื่อน “จะไปรู้อะไร เห็นมึงตามไอ้เอมมันอยู่นี่
หว่า แล้วเป็นไง มึงไปโดนอะไรมา”

พิพัฒน์ลดเสียงลง “นายชลิตมันต่อยกู”

“ฮ้า...” อารยะร้องลั่น “มึงว่าไงนะ”

“ไอ้บ้า... กูยิงปวดคางอยู่ จะให้กูพุดตั้งไปถึงไหน”

“มึงว่านายชลิตต่อยมึง”

“เออ...”

“เขาต่อยมึงทำไม.....”

“ไม่รู้ชื่ กูสงสัยว่าหโมจะหึงวะ”

คำพุดอูบอิมทำให้ทุกคนมองหน้ากันอย่างแปลกใจ.....

.....
อริยาตามขึ้นมาทันที “ฟี่ลิตเขาต่อยฟี่พัฒน์จริงๆ หรือคะ ฟี่เอม”
เอมอมรเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วกำลังจัดข้าวของลงกระเป่า เพ็ญระพี
ตามมานั่งห้อยขาอยู่บนเตียงมองอย่างระแวงแกมอยากูรู้

หญิงสาวพยักหน้า ใจคอไม่เป็นปกติจนไม่มีแก๊ใจอยากพุด

“ตายแล้ว เขาต่อยฟี่พัฒน์ทำไมคะ”

“ฟี่ก็ไม่รู้.....”

“ตัวเองน่าจะรู้เนเอม” เพ็ญระพีพุดด้วยน้ำเสียงเหน็บแนม

“ตัวเองอยู่ในเหตุการณ์นี่”

เอมอมรเงียบ อีกฝ่ายจึงคาดคั้น “ฮี้...ว่าไง มีอะไรก็พุดให้รู้
กันบ้างชื่”

“ก็เราไม่รู้จริงๆ”

“ประหลาด” อีกฝ่ายกระแทกเสียง “เขาขัดใจกันเรื่องตัววีเปล่า”

“เปล่า...ไม่ใช่.....” เธอรีบปฏิเสธ แล้วก็เงยเสียงลงไปอีก
อริยามองพี่สาว ไบหน้าซีด สีหน้าเผือด ทำให้รู้สึกสงสาร
“คงจะไม่ใช่หรือคะพี่เพ็ญ”

“แน่หรือ...”

“พี่เอมไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับพี่ลิตนี่คะ”

“แน่หรือเปล่าว่าไม่เกี่ยว...” น้ำเสียงเยาะหยันถามประโยคเดิม
จับจ้องเอมอมรอย่างสังเกตสังกา “แปลกนะ เห็นทำท่าทางเหินๆ ห่างๆ
กัน ข้างคุณชลิตก็รักกับแม่รักจีจ้าเหลือเกิน แต่ว่าคงจะไม่ได้ตั้งใจ
แสดงตบตาคนอื่น ๆ หรือคะ”

น้ำเสียงเธอเหินแถมจับผิด เอมอมรได้แต่นิ่งอึดอัน
อริยาซ้กจะไม่พอใจ “พี่เพ็ญก็... สงสัยอะไรกันนักหนา พี่เอบอก
แล้วว่าไม่รู้ๆ เอาไว้พี่เพ็ญถามพี่รักดูก็แล้วกัน”

เพ็ญระพี่ไหวไหล่ “เรื่องอะไรจะต้องไปถาม ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไร
กับฉันสักหน่อย”

“ก็นั่นนะซีคะ”

เพ็ญระพี่ลุกขึ้นก้าวฉับๆ ออกจากห้องไป อริยาค้อนตามอย่าง
นึกขวาง “นิสัยน่ารำคาญจริงๆ เลย” เด็กสาวบ่นตามหลัง

ความไม่สบายใจของเอมอมรไม่อาจจะยุติลงได้ง่ายๆ แม้เหตุการณ์
นั้นจะผ่านพ้นไปแล้วหลายวัน เพราะนับแต่นั้น อารยะก็ฝ้าคาคคั้น
ถามถึงสาเหตุ และแม้แต่พี่พัฒน์เองก็ยังงงงวยเกินกว่าจะให้คำตอบ

คุณอรอนงค์เป็นอีกผู้หนึ่งที่ตกอกตกใจเมื่อได้ทราบเรื่อง เธอ
สนิทกับพี่พัฒน์มากกว่าสนิทกับชลิต เนื่องจากเพื่อนคนหนึ่งของลูกชาย
เข้านอกออกในบ้านของเธอราวกับเป็นบ้านของเขาเองมานานหลายปีแล้ว
แต่เธอไม่ได้โกรธเคืองหรือเข้าข้างฝ่ายใด ได้แต่พูดเจือหัวเราะ
“คนหนุ่มก็เลือกร้อนอย่างนี้ พัฒน์นะโดนเสียมั่งก็ดี ก็หลุกหลิก
รุ่มร่ามหนักนี่”

กับลูกสาว เธอถามว่า

“คุณชลิตเขาชอบเอบหรือ”

กับมารดาแล้วเธอแทบจะไม่มีเรื่องปิดบัง และสำหรับคำถามนั้น
เธอได้แต่หลบตาพูดอ่อยๆ

“เอบไม่รู้ค่ะแม่.....”

“ถ้าเขาไม่ชอบเอบ เขาคงไม่ทำอย่างนั้น แม่เองสังเกตมานานแล้ว
ว่าเขามีอะไรอยู่ในใจ...” เธอถอนใจ “เฮ้อ โลกเรานี้ช่างไม่มีอะไร
พอดีเสียเลยนะ”

นั่นซี... เอมอมรคิด มันถึงได้วุ่นวายอยู่ร่ำไปไม่รู้จบสิ้น

“แต่หนูคงจะไม่เปลี่ยนใจจากพ่อสิทธาใช่ไหมลูก”

“ไม่เปลี่ยนค่ะแม่” คำตอบเหมือนหนักแน่น

คนฟังพยักหน้าอย่างวางใจ ไม่คาดคิดว่าหัวใจของลูกสาว
ได้ผัดผันไปจากเดิมแล้วโดยสิ้นเชิง

คมกริชก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ทำให้เอมอมรไม่สบายใจ นับตั้งแต่
เกิดเรื่อง เขาก็เงยบขริมลงไป สายตาที่มองเธอก็มักจะฉายแววสำรวจ
ตรวจจรรระแวงสงสัย

เขามาหาเธอ ท่าทางห่างเหิน สีหน้าเครียดขริม

“เอบเป็นยังไง สบายใจดีแล้วใช่ไหม”

“เอบสบายดีค่ะ พี่คมละคะ เข้าใจกันกับเพ็ญแล้วใช่ไหม”

เขาพูดขริมๆ “ผมเข้าใจเขานานแล้ว และก็ไม่ได้หวังด้วยว่าเขา
จะอยู่กับผมตลอดไป ความรู้สึกของผมที่มีต่อเขาในตอนนั้นไม่เหมือนกัน
กับเมื่อก่อนหรือคะ ตอนนั้นผมไม่ได้อรัก ไม่ได้หลง เพียงแต่ว่ายังมี
เยื่อใยอยู่เท่านั้น ที่ผมยอมกลับมาคืนดีกับเขาก็เพราะว่าสงสารที่เขา
กำลังว้าวุ่นแต่ไม่มีใครอื่น...”

เขาเว้นระยะ มองเธอนิ่ง

“ตัวผมเองก็เหมือนกัน ผมไม่ได้มีใคร... เพราะคนที่ผมอยากจะ
รัก... ก็กลับไม่อาจจะรักได้”

หญิงสาวหลบตา สีหน้าของเธอหม่นหมองพอกัน

“พี่คมอย่าพูดอย่างนี้เลย เอบไม่อยากจะฟัง”

“เอบไม่อยากจะรับรู้ว่ามีพี่รักเอบใช่ไหม”

“เอบอยากให้พี่คมรักเอบอย่างน้อง... อย่างอะ...”

“จะเป็นรักอย่างไรน พี่ก็รักเอบ.... และเพราะว่าพี่รักเอบ.... จึง
อยากเห็นเอบเดินไปในวิถีทางที่ถูกต้อง พี่คงเสียใจ ถ้ารู้ว่าเอบก้าวผิด”

เธอได้แต่หลบตามองพื้นห้องทำสีหน้าสลด

แล้วเขาก็ถามออกมาตรงๆ “เอมไม่ได้มีอะไรกับชลิตใช่ไหม”
ดวงตาของเธอตระหนก
“ทำไมพี่ถามอย่างนั้นล่ะคะ พี่คิดว่าเอมมีอะไร”
“ไม่รู้ แต่พี่รู้สึกมานานแล้วว่า มีอะไรบางอย่างระหว่างเอม
กับชลิต แล้วพอเกิดเรื่องที่ชะอำ พี่โทรไปถามแล้วก็มาเล่าว่าสมรัก
พูดไม่ดีถึงเอม”

“สมรักพูดอะไรคะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “อย่าให้พี่บอกเลย”
สีหน้าของเธอเผือด ไม่ยอมอธิบายอะไรทั้งสิ้น
คมกริชถอนใจ “พี่หวังว่าจะไม่ได้เป็นอย่างที่เขาพูด พี่ไม่อยาก
จะเสียใจ... เท่าๆ กับที่พี่ไม่อยากให้นายชลิตเสียใจ เอมเข้าใจไหม”

“ค่ะ” เธอพิมพ์

.....
แม่ขับรถออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า และอริยากี่มีนัดกับเพื่อนๆ
เอมอมรถทิ้งให้อยู่กับบ้านคนเดียว และในเวลาเช่นนี้ เธอก็ยินดีที่จะอยู่
คนเดียวเป็นที่สุด

ในระยะนี้แม่มักจะขับรถเอง ไม่ว่าจะเป็กลางวันหรือกลางคืน
ซึ่งทำให้เธอและน้องสาวแปลกใจ แม่เคยชอบที่จะนั่งรถที่มีคนขับให้
มากกว่า ครั้นถามว่าเพราะเหตุใดก็ไม่ได้รับคำตอบ

แม่แต่งตัวสะสวย ทำทางมีความสุข เธอนึกเงาและได้แต่หัวงอ
คำตอบ

เธอกำลังนั่งซิมเมื่อโทรศัพท์ก็กรีดเสียงขึ้น แล้วสาวใช้ก็มาบอกให้
เธอรับสาย

“ใครพูดหรือ”

“ผู้หญิงค่ะ”

พอรู้ว่าไม่ใช่คนที่เธอปฏิเสธไม่ยอมพูดด้วย หญิงสาวก็ยก
หูโทรศัพท์โดยดี เสียงใสๆ ทางปลายทางกลับพูดว่า

“คุณเอมอมรถหรือคะ กรุณารอสักครู่ค่ะ”

มีเสียงดนตรีในโทรศัพท์ดังสั้นๆ แล้วเสียงทุ้มแผ่วอ่อนโยนก็ดังมา

“เอมมี...”

เอมอมรถตัวสาว

“เอมมี...” เขาอ้อน “พูดกับผมหน่อยซีครับ”

“คุณชลิต” เธอพิมพ์

“ผมอยากพบคุณ... นะครับ.....”

“ไม่ได้ค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“คุณชลิตคะ... ฉันเสียใจที่เป็นต้นเหตุให้เกิดเรื่อง... ฉัน...ขอโทษ
ถ้าทำให้คุณโกรธ...”

“เอมมี ผมไม่อยากได้คำขอโทษ ผมอยากจะได้คุณ”

“คุณชลิตคะ ฉันไปพบคุณไม่ได้ ฉันไม่อยากจะไปเริ่มต้น
ใหม่อีก”

“กลับไปเริ่มต้นใหม่... เอมมี... เรายังไม่ได้ไปไหนเลย เรายัง
อยู่ที่เดิม... เรายังรักกันยังต้องการกัน เพียงแต่ว่าเวลานี้เรากำลัง
ทรمانตัวเองแล้วก็ทรمانกันเองด้วย”

จริงซี นับแต่วันที่เธอตัดใจตัดรอนจากเขาจนถึงบัดนี้ เธอยัง
อารมณ์โหยหามีได้ลดน้อยลงเลย ดูเหมือนนับวันมันจะยิ่งทวีขึ้น
นับวันเธอจะยิ่งทรมาน ทรนทรายมากขึ้น

แต่ว่าเขาล่ะ เธอไม่เชื่อว่าเขาพูดจริง ภาพของเขาและสมรัก
ตามบาดใจเธอ

“จริงหรือเปล่า เอมมี” เสียงทุ้มออดอ้อนแว่ววน

“ไม่จริงคะ คุณชลิต ฉันไม่ได้คิดถึงคุณเลย ฉันเดินมาจากที่เดิม
ไกลแล้ว”

“เอมมี อย่าหลอกผม...”

“โปรดยุติมันเสียเถอะคะ คุณชลิต... ฉันเสียใจ... ลาก่อนค่ะ...”

เธอวางโทรศัพท์ลง ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เธอตัดเขาอีกครั้งหนึ่ง
และคราวนี้เขาคงไม่หวนกลับมาอีก

เธอรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวอยู่ในอก น้ำตาไหลเป็นทาง

แม้จะปัดจะปาดสักกี่ครั้งก็หน มันก็ไม่ยอมเหือดแห้ง.....